

Introit: **Žalm 114**

Píseň 41

Modlitba

Čtení: Matouš 16, 13-27

Píseň 316

Text kázání: Lukáš 9, 28-36

Milí přátelé, bratři a sestry,

vždycky když čtu tento příběh, tak je ve mně touha být s Pánem Ježíšem na této hoře proměnění. Odehrává se tam totiž něco velmi zásadního. Ježíš se **modlí** a je proměněn Boží mocí, **jeho tvář nabývá nového vzhledu a jeho roucho bělostně září**. V Matoušově evangeliu je to dokonce napsáno ještě výrazněji: **Jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý**. A Marek to popisuje slovy: **Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybělit**. Věřím, že tuto čistou krásu jednou uvidíme v nebesích. A těším se na to.

Jak to ale tehdy působilo na **Jakuba, Petra a Jana**, které tam na horu Ježíš sebou vzal? Marek to popisuje, že **byli zděšení**, Matouš, že **se velmi báli**, a Lukáš říká, že **v oblaku se jich zmocnila velká bázeň**. Každopádně děje se tam něco velmi neobvyklého. Setkání nebe a země. Působí to až tajemně. Ježíš se na této hoře **setkává s Mojžíšem a Eliášem**. Tedy s osobami, které už v té době dávno nežili. Pro učedníky to musel být doslova šok. Přemýšlel jsem, bratři a sestry, proč vlastně ty tři učedníky Ježíš vzal s sebou na tu horu? Vždyť když tam **rozmloval s Mojžíšem a Eliášem o jeho cestě do Jeruzaléma**, tak podle Lukáše **obestřel učedníky těžký spánek**. A když se probrali, tak **v tom okamžiku se Mojžíš a Eliáš začali vzdalovat**. Zřejmě tedy z toho rozhovoru moc neslyšeli. A možná právě měli slyšet, aby pochopili. Aby pochopili, že zde to není jen hra na nějakou církev, na vykázání nějaké činnosti, ale že se zde v Pánu Ježíši Kristu skutečně lámou dějiny. Možná měli slyšet od těch nebeských postav, jak Ježíše utvrzovali a povzbuzovali, že je potřeba jít cestou útrpného kříže, aby zachránil tento svět. Jenže neslyšeli. Stejně, tak jako později v Getsemanské zahradě, v té nejdůležitější chvíli, kdy se lámal chleba, učedníci prostě spali. A tak stěží v tomto okamžiku porozuměli, kým Ježíš skutečně je a jakou cestu musí podstoupit. Naštěstí se do toho následně vložil Bůh Otec a zcela jasně řekl o Ježíši: **„Toto je můj Syn, toho poslouchejte.“**

Chtěl bych ale, bratři a sestry, nyní poukázat na události, které předcházely výstupu na Horu proměnění. Je totiž dobré číst souvislosti, abychom lépe a hlouběji i my pochopili. V tom prvním čtení z Matoušova evangelia jsme četli rozhovor Ježíše s učedníky. A ten jen vlastně dokládá, co bylo tím hlavním důvodem, že na tu horu Petra, Jakuba a Jana Ježíš vzal s sebou. Pán Ježíš tam vlastně dělá takový hloubkový průzkum do lidských srdcí, takovou anketu, jak Ježíše lidé vnímají. A ptá se učedníků: **„Za koho mne zástupy pokládají?“** A oni mu odpovídají: **„Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a někteří myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“** A pak jim položí otázku: **„A za koho mne pokládáte vy?“** Petr tam řekne jednoznačně: **„Za Božího Mesiáše.“** V té chvíli Ježíš Petra pochválí: **„Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“** Hned na to ale učedníkům Pán Ježíš začne popisovat, jakou cestou musí jít: **„Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen.“** Ta slova se ale Petrovi nelíbí a se zděšením na ně reaguje: **„To se ti nesmí stát, Pane!“** Když se mluví o utrpení, o těžké cestě, o následování a o nesení těžkého kříže, tam nadšená víra mnohých končí. V těžkých chvílích se prostě pozná, zda naše víra vychází hluboko ze srdce, anebo jestli je jen povrchní. A Pán Ježíš na tomto místě poznává, že u Petra to bylo jen chvilkové nebeské rozjasnění, když říká: **Ty jsi Mesiáš**. Vzápětí totiž Petr Ježíši řekne: **„Bud' uchráněn útrpné cesty.“** Za tato slova Ježíš Petra už nechválí, naopak je k němu velmi tvrdý: **„Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“**

Mám za to, bratři a sestry, že jedním z hlavních důvodů proč Ježíš vzal Petra a jeho druhy na horu proměnění, je ten, aby učedníci do hloubky poznali, kým Ježíš skutečně je. Aby skrze hlubší poznání začali smýšlet jinak. Ne podle těla, podle svých názorů a úvah, ale podle Duchu Božího. Aby u nich samotných se stala hluboká vnitřní proměna. Aby vnímali, že Ježíš je mnohem víc, než si sami představovali. Že v Pánu Ježíši i skrze to utrpení přichází nový život, změna života, změna smýšlení. Ovšem právě ještě na té hoře se Petr znovu projeví jako ten, **jehož smýšlení je z člověka a ne z Boha**. Když vidí Ježíše s Mojžíšem a Eliášem, řekne Ježíši: **„Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“** Evangelista Lukáš tuto jeho řeč okomentuje slovy: **Nevěděl, co mluví**. Dnes bychom řekli, je úplně vedle, je mimo, nepochopil podstatu. A vskutku to tak bylo. **Než to dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň. A z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.“** Když se hlas ozval, byl už Ježíš sám. Jednoznačná a striktní odpověď přímo z nebe. Už netřeba stavět svůj život na Zákoně, jehož představitelem je na hoře Mojžíš, už netřeba hledat u proroků, jejichž představitelem je zde Eliáš, kdo je nebo bude Mesiáše, protože Mesiáš již přišel a

nyňí je zde. Přítomný a skutečný! Už je třeba poslouchat jen Jeho, neboť On přináší záchranu. **A učedníci po tom otřesu z nebe umkli...**

Chci se, milí přátelé, ještě vrátit k té Petrově snaze stavět tři stany. Možná si řeknete proč stany? Ta hora se jmenuje **Tábor**, ale to jistě nebyl důvod k tomu, aby tam postavili stanový tábor. Ty stany zde docela jistě měli mít jiný účel. V tehdejší starověké myšlení se lidé domnívali, že na vrcholu jakékoliv hory budou blíže božstvu. Za tímto účelem na takových místech stavěli náboženská kultiště. Můžeme se tedy domnívat, že Petr zde chtěl po tak úchvatné scénérii zjevení, stavět tři svatostánky k uctívání Mojžíše, Elijáše a Ježíše? Anebo tam byl jiný důvod? To přesně nevíme. Každopádně dnes na hoře Tábor stojí krásná bazilika proměnění Páně. Není tam chrám Mojžíšův, co mě ale překvapilo, tak je tam menší chrám Elijášův s ortodoxním egyptským klášteřem. Myslel jsem si, že tam podle toho Božího hlasu nebude žádný svatostánek, nebo že tam bude jen ten chrám Proměnění Páně, ale jak vidno, my lidé jsme nepoučitelní a neposlušní. „**Ježíš jest můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.**“ Tohle slovo Nebeského Otce platí přece i pro nás dnes. Ježíše máme poslouchat a ctít a žádného jiného služebníka, žádné jiné učení.

Nicméně ještě k tomu Petrovi. On říká na té hoře Ježíši: „**Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.**“ Petr tady vnímá svou důležitost. Že když ho Pán Ježíš na tu horu vzal, tak přece proto, aby to pak Petr vzal do své ruky. Vždyť mu přece slíbil, že **mu dá klíče od Božího království a na něm zbuduje svou církev.** Nebo ne? Petr nám zde ukazuje právě to lidské smýšlení. Vzít to do své ruky, prosadit svůj názor, převálcovat argumenty nebo silou ostatní. Ovšem právě to lidské smýšlení, lidský úsudek často stojí proti tomu, co si přeje Bůh. Často, milí přátelé, my křesťané, místo toho, abychom se ptali na Boží vůli a byli citliví na Boží vedení, si děláme podle svého. Tím ale často boříme to dobré, zhášíme Ducha svatého, tím stavíme překážky tomu, aby Boží království pronikalo našimi životy, našimi vztahy a do našich společenství.

Nemůžeme, bratři a sestry, zcela jistě tvrdit, jestli na té hoře byli s Ježíšem nakonec vnitřně proměnění i ti tři učedníci, ale každopádně to v nich hluboké stopy jistě zanechalo. Na druhou stranu nás samotné dnes Písmo vyzývá, **abychom se proměňovali obnovou své mysli.** My sami potřebujeme přicházet na „Horu proměnění.“ Proč? Abychom nesmyšleli po lidsku, ale abychom dali ve svých životech prostor Duchu svatému. Abychom nebudovali svou tělesnou církev, ale aby byla a zůstávala ryzí a Kristova a aby to byl On, kdo bude živý uprostřed nás. Abychom nejednali a nebudovali církev podle svého uvážení, nýbrž abychom se řídili Kristovým Slovem, které má být normou pro náš život. A abychom nežili vedle Krista, abychom nebyli pouzí teoretikové, ale aby Kristus žil v nás a my byli Jemu skutečně vydaní a věrní. A tak co proto můžeme udělat, aby to bylo tak, jak si to přeje náš Pán? **Pána Ježíše proměnila na hoře Tábor modlitba.** A pokud i my se přece kdykoliv v modlitbě obracíme na Krista, pak se i naše srdce i tvář rozzáří. Není potřeba jet do Izraele na horu Tábor a navštívit baziliku Proměnění Páně. Stačí se kdekoliv obrátit na Pána. A také Mu naslouchat a vzít vážně všechna jeho slova, která kdy řekl na zemi a která máme zapsána v evangeliích. A když myslím vzít vážně všechna jeho slova, tak tím myslím podle Jeho slov skutečně i žít.

A tak na závěr se ptejte každý sám sebe. Jaký stan svého života stavíš? **Na jakém základu stojí tvůj život? Stojí tvůj život na základě Zákona, Proroků, anebo na Kristu? Svatostánek Mojžíšův, svatostánek k uctívání Zákona** staví každý, kdo smýšlí tak, že spasení je třeba si zasloužit vlastní snahou. Svatostánek Zákona staví každý, kdo se bojí, že nebude zachráněn, kdo si myslí, že mu nemůže být pro jeho hříchy odpuštěno. Zákon uctívá každý, kdo nevěří Božímu ospravedlnění a milosti v Kristu Ježíši. Naproti tomu **svatostánek Elijášův, svatostánek proroků,** staví každý, kdo jedná pouze podle svého lidského úsudku. Kdo se nemodlí, aby dobře porozuměl, ale ve všem má hned jasno. Svatostánek proroků staví ten, kdo neustále jen kritizuje všechno a všechny, anebo taky ten, kdo má jasný návod, jak lépe žít a přitom nenaslouchá druhým. Svatostánek proroků staví také ten, kdo slibuje, co slíbit nemůže. A taky ten, kdo o Bohu a o Ježíši mluví jen teoreticky, kdo s Pánem vlastně vůbec nežije. Vybudovat stany svých životů na těchto principech brání skutečné proměně. Pokud v tomto zůstáváš, pak jsi ochuzen o ten pravý život v Kristu Ježíši. Pokud žiješ vedle Krista, je to málo. Ovšem pokud žiješ v Kristu a plný Krista, pak víš, že stavět **svatostánek Pánu Ježíši** je také zcela zbytečné. Neboť chrámem, ve kterém se s ním můžeš setkat je přece tvé srdce. Pán dává svého Ducha tomu, kdo vydává své srdce Pánu Ježíši k dispozici. A tak nás chci vyzvat, milí přátelé, abychom opouštěli lidské smýšlení, a nechali se vést Duchem Kristovým a abychom na něj byli citliví a nezhášeli Ho. Pokud se tohle budeme učit a budeme to konat v praxi, pak se nebojím. Pak totiž uvidíme ještě veliké Boží věci, pak uvidíme roztoužená a radostná srdce. Pak budeme chválit Pána z celého srdce, pak budeme zakoušet Jeho přítomnost, jeho moc, jeho dotyk, jeho uzdravení, jeho proměnu. Amen. Modlitba píseň 392

**Slovo poslání:** A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Římanům 12, 2)

**Požehnání:** Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 777